

Sygn. akt IV W 1312/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym
w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowak-Januchta

Protokolant: Paulina Puzia

przy udziale oskarżyciela publicznego: ----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 06.09.2017r., 19.10.2017r. i 15.01.2018r.

sprawy **K. L.**, syna W. i G. z d. K., ur. (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 5 maja 2017 roku, ok. godz. 13:00 w W. na drodze publicznej, jadąc ulicą (...) od strony Ronda (...) w kierunku ul. (...), wykroczył przeciwko przepisom określonym w § 27 ust. 1 (...) oraz (...) w sprawie (...) w ten sposób, że kierując samochodem marki S. o nr rej. (...), jechał z prędkością 93 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość 60 km/h, wynikającą ze znaku pionowego B-33 o 33 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002 Nr 170 poz. 1393)

orzeka

I. obwinionego **K. L.** od popełniania zarzucanego mu czynu uniewinnia;

II. na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV W 1312/17

UZASADNIENIE

K. L. został obwiniony o to, że w dniu 5 maja 2017 r., ok. godz. 13:00 w W. na drodze publicznej, jadąc ulicą (...) od strony Ronda (...) w kierunku ul. (...), wykroczył przeciwko przepisom określonym w § 27 ust. 1 RMI oraz SWiA w sprawie ZSD w ten sposób, że kierując samochodem marki S. o nr rej. (...), jechał z prędkością 93 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość 60 km/h, wynikającą ze znaku pionowego B-33 o 33 km/h, tj. o wykroczenie z art. 92a kw w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05 maja 2017 r. funkcjonariusze (...) Ł. D. i G. S. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym oznakowanym radiowozem w rejonie P. w W.. Wymienieni funkcjonariusze na ul. (...) na wysokości parkingu przy (...) (...) dokonywali pomiaru prędkości pojazdów poruszających się ul. (...) w kierunku ul. (...) przy użyciu laserowego urządzenia do pomiaru prędkości typu (...) 20-20 100 LR o nr fabrycznym (...), posiadającego aktualną legalizację.

Czynności te były wykonywane przez Ł. D., który na dzień 05 maja 2017 r. nie odbył i nie ukończył szkolenia specjalistycznego w zakresie ruchu drogowego w tym obsługi urządzenia (...) 20-20 100 LR. G. S. nie uczestniczyła w pomiarze prędkości i znajdowała się w radiowozie. Około godz. 13.00 Ł. D. zatrzymał do kontroli pojazd marki S. o nr rej. (...), jadący środkowym pasem ul. (...) w kierunku ul. (...) kierowany przez K. L., którego poinformował, że powodem zatrzymania do kontroli było nie zastosowanie się do ograniczenia prędkości wyrażonego znakiem drogowym „B-33” „ograniczenie prędkości” do 60 km/h” i przekroczenie dopuszczalnej w tym miejscu prędkości o 33 km/h, jadąc z prędkością 93 km/h. Ł. D. okazał K. L. wynik pomiaru dokonanego przy użyciu laserowego urządzenia do pomiaru prędkości typu (...) 20-20 100 LR wskazujący na przekroczenie dopuszczalnej prędkości i poinformował go, że czyn ten stanowi wykroczenie z art. 92a k.w. w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych oraz nałożył na niego mandat karny kredytowany w wysokości 200 zł, informując także o wpisie do ewidencji sześciu punktów karnych. K. L. odmówił przyjęcia mandatu kwestionując prawidłowość dokonanego pomiaru prędkości przez funkcjonariusza policji, w tym ustalenie, iż zarejestrowana na ww. urządzeniu prędkość, dotyczy jego pojazdu, a nie jednego z pojazdów poruszających się w tym samym czasie na sąsiednich pasach ul. (...).

W dniu 21 czerwca 2017 r. Wydział Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji skierował do tutejszego Sądu wniosek o ukaranie K. L. jako obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 92a k.w. w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: notatki urzędowej (k. 1), świadectwa legalizacji (k. 9), informacji z (...) oraz kopii świadectw ukończenia kursu specjalistycznego (k. 158-160), kopii notatników służbowych oraz instrukcji obsługi urządzenia U. (k. 162-173), informacji z Centrum Szkolenia Policji w L. (k. 181), opinii biegłego (k.224-255), wyjaśnień obwinionego (k. 145-147), częściowo zeznań świadków: Ł. D. (k. 147 – 148 – 7v) i G. S. (k. 149).

W trakcie czynności wyjaśniających w trybie art. 54 § 7 k.p.w. odstąpiono od przesłuchania w charakterze osoby podejrzanej K. L., z uwagi na jego niestawiennictwo do siedziby (...) w celu złożenia wyjaśnień (k. 8, 10).

Obwiniony K. L. w trakcie rozprawy głównej nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 05.05.2017 r. jechał ul. (...) wraz z żoną i córką. Podróżując miał włączony system ostrzegania o przekroczeniu dopuszczalnej prędkości 60 km/h. Obwiniony zaprzeczył jakoby tę prędkość przekroczył. Wyjaśnił, że jechał środkowym pasem ruchu, było duże natężenie ruchu, zarówno przed nim, jak i za nim poruszały się blisko, w kolumnie, inne pojazdy, prawy pas przed pojazdem obwinionego, był wolny. Obwiniony wyjaśnił, że w pewnym momencie zza drzew wyszedł funkcjonariusz Policji i zatrzymał go do kontroli z powodu przekroczenia prędkości. Z wyjaśnień obwinionego wynika, że na okazanym mu urządzeniu (...) nie było zdjęcia jego pojazdu, odległości pomiaru ani statycznego zapisu czasu, kiedy ten pomiar został dokonany. Był tylko licznik sekund, które upłynęły od pomiaru i wskazana wartość 93 km/h. Funkcjonariusz policji nie był w stanie mu powiedzieć z jakiej odległości dokonał pomiaru. Obwiniony wyjaśnił, że urządzenie (...) nie spełnia wymogów przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa, gdyż nie umożliwia identyfikacji pojazdu, którego prędkość była mierzona, kwestionował rzetelność i miarodajność wykonanego przy jego użyciu pomiaru prędkości. Wskazał, że obsługą urządzenia zajmował się funkcjonariusz, który go zatrzymał do kontroli, drugi z funkcjonariuszy – kobieta, przez cały czas siedziała w radiowozie, zaparkowanym za drzewami. Obwiniony wyjaśnił, że funkcjonariusz policji nie okazał mu dokumentów potwierdzających aktualną legalizację tego urządzenia, jak również tego czy funkcjonariusz policji, który dokonał pomiaru, odbył szkolenie specjalistyczne z jego obsługi. Według obwinionego skoro funkcjonariusze nie posiadali statywu, lunety ani taśmy mierniczej, to nie mogli dokonać zalecanej w instrukcji przez producenta urządzenia kalibracji przed każdorazowym jego użyciem, testów precyzji urządzenia, testów odległości i wyświetlacza. Obwiniony wyjaśnił, że urządzenia U. używane przez funkcjonariuszy policji nie spełniają wymogów określonych w obowiązujących przepisach prawa, często dokonują błędnych pomiarów, zawyżając prędkość poruszania się pojazdów i dlatego kwestionuje rzetelność dokonanego pomiaru prędkości w odniesieniu do kierowanego przez niego pojazdu (k. 147-149).

Sąd zważył co następuje:

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego co do okoliczności kierowania przez niego pojazdem marki S. o nr rej. (...) w dniu 5 maja 2017 r., ok. godz. 13:00 w W. środkowym pasem ul. (...) od strony Ronda (...) w kierunku ul. (...), jak również co do faktu zatrzymania obwinionego do kontroli przez funkcjonariusza (...) Ł. D. w związku z dokonaniem pomiaru prędkości pojazdu przy użyciu urządzenia U., albowiem okoliczności wskazane przez obwinionego znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Materiał dowodowy nie pozwolił także na podważenie wyjaśnień obwinionego w zakresie dotyczącym rzetelności i prawidłowości wykonanego przez Ł. D. pomiaru prędkości prowadzonego przez niego pojazdu, wiedzy i prawidłowego sposobu posługiwania się przez ww. funkcjonariusza urządzeniem do pomiaru prędkości (...) 20-20 100 LR, jak również wątpliwości czy zarejestrowana przez to urządzenie prędkość była faktycznie prędkością jego pojazdu. Na podważenie tych wyjaśnień nie pozwalają bowiem zeznania świadków: Ł. D. oraz G. S., jak również treść pisemnej opinii biegłego W. L. oraz informacje dotyczące okresu szkolenia funkcjonariusza dokonującego przedmiotowego pomiaru.

Analiza akt przedmiotowej sprawy prowadzi do wniosku, iż głównymi dowodami na podstawie których skierowano wobec K. L. wniosek o ukaranie do tutejszego sądu była treść zeznań świadka Ł. D., który w dacie zdarzenia osobiście wykonywał czynności związane z pomiarem prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego na ul. (...) w W. za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości (...) 20-20 100 LR o nr fabr. (...) oraz treść sporządzonej przez niego notatki urzędowej dokumentującej wykonane wobec obwinionego czynności.

Sąd uwzględnił zeznania świadka Ł. D. w zakresie okoliczności dotyczących prowadzonej wspólnie z G. S. służby patrolowej na terenie P. w dniu 05 maja 2017 r., także wykonywanych przy użyciu urządzenia do pomiaru prędkości (...) 20-20 100 LR pomiarów prędkości poruszających się pojazdów, faktu zatrzymania do kontroli obwinionego K. L. w związku z ustaleniem przekroczenia przez niego prędkości kierowanym pojazdem. W tym zakresie zeznania Ł. D. znajdują potwierdzenie w treści pozostałego materiału dowodowego, a okoliczności te są bezsporne. Kluczową kwestią dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było jednakże ustalenie czy urządzenie to było w sposób prawidłowy użytkowane przez Ł. D., czy miał on wystarczającą wiedzę odnośnie sposobu jego użytkowania, w konsekwencji czy istniała możliwość precyzyjnego i dokładnego pomiaru prędkości z jaką poruszał się obwiniony przy użyciu (...) 20-20 100 LR z uwzględnieniem liczby oraz odległości pomiędzy pojazdami poruszającymi w tym czasie ul. (...). Analiza treści zeznań świadka Ł. D. złożonych na rozprawie przed sądem w dniu 06.09.2017 r. rodzi szereg wątpliwości co do tego czy świadek w dacie zdarzenia z udziałem obwinionego dysponował wiedzą w zakresie sposobu funkcjonowania i prawidłowego użytkowania urządzenia (...) 20-20 100 LR, tym bardziej, że specjalistyczne szkolenie z obsługi tego urządzenia odbył dopiero w okresie 22.05.2017 r. – 04.07.2017 r. (k. 159), a więc już po dacie czynności wykonywanych z udziałem obwinionego. Wskazać także należy, iż Ł. D. odpowiadając na pytania sądu nie był w stanie zarówno opisać okoliczności interwencji podjętej wobec obwinionego, zasłaniając się brakiem pamięci, jak również sposobu działania urządzenia (...) 20-20 100 LR zgodnie z instrukcją tego urządzenia, z którą jak twierdził został zapoznany w trakcie odbytego szkolenia. Co więcej wskazywane przez świadka kwestie dotyczące kalibracji tego urządzenia, roli wiązki laserowej i widocznej czerwonej kropki laserowej, także ustawienia i sprawdzenia prawidłowego kąta dokonywania pomiaru, pozostają w sprzeczności z zapisami producenta w instrukcji obsługi oraz rzeczywistą konstrukcją urządzeń typu U. i świadczą o braku czy niewystarczającym poziomie wiedzy świadka w zakresie jego użytkowania, nawet w sytuacji ukończonego szkolenia. Z treści pisemnej opinii biegłego z zakresu technologii pomiaru i mierników prędkości W. L. wynika bowiem, że kalibracja urządzenia dokonywana jest pierwotnie przez producenta w fabryce oraz w czasie eksploatacji urządzenia u odbiorcy końcowego, wyłącznie przez uprawniony podmiot posiadający wiedzę i środki do takiej czynności, zaś funkcjonariusze policji mogą dokonywać tylko testu kalibracji opisanego w instrukcji obsługi oraz sprawdzenia zbieżności obu osi (optycznej/celowniczej i laserowej) według dokładnie opisanej przez producenta w instrukcji obsługi procedury. Tymczasem Ł. D. w treści zeznań wskazywał, że kalibracja jest dokonywana przed użyciem urządzenia, a na kalibracji ustawia się potencjalną odległość dokonania pomiaru (k. 148). Ponadto twierdzenie świadka o roli wiązki laserowej i czerwonej kropki laserowej w lunecie, która ma wskazywać identyfikowany pojazd, również pozostaje w sprzeczności z rzeczywistą funkcją tych elementów urządzenia, albowiem jak wskazał biegły W. L. w treści pisemnej opinii ukazywana w lunecie przez urządzenie operatorowi czerwona kropka celownicza nie jest rzeczywistym obrazem laserowej wiązki podczerwonej, lecz symulowanym punktem optycznym generowanym wewnątrz miernika i wyświetlanym przed patrzącym przez

lunetę okiem za pomocą pryzmatów, a zbieżność tych dwóch niezależnych od siebie osi zapewniana jest właśnie podczas kalibracji u producenta i ewentualnie w razie rozstrojenia już w czasie eksploatacji przez użytkownika końcowego np. Policję, przez posiadających uprawnienia przedstawicieli producenta (k. 241v). Sąd zwrócił także uwagę, iż Ł. D. sam potwierdził, że nie pamięta jaki powinien być prawidłowy kąt dokonywania pomiaru i jak się go sprawdza, jak również jaka jest różnica między optyką celownika, a lunetą oraz co bardzo istotne, co może zakłócać pracę urządzenia (k. 148). W ocenie Sądu okoliczność ta potwierdza, na co zwrócił uwagę także biegły w treści wydanej opinii (k. 241v), nieznaną świadka podstawowych zaleceń zawartych w instrukcji obsługi dotyczących sposobu użytkowania urządzenia laserowego U., nawet po ukończeniu stosownego szkolenia specjalistycznego, co tym bardziej rodzi uzasadnione wątpliwości odnośnie wiedzy świadka w zakresie prawidłowego użytkowania przedmiotowego urządzenia w dniu 05 maja 2017 r., gdy zatrzymano do kontroli obwinionego K. L.. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż treść zeznań świadka Ł. D. nie stanowi przekonującego materiału dowodowego pozwalającego w sposób nie budzący wątpliwości przyjąć po pierwsze, że świadek w dniu 05.05.2017 r. dysponował wystarczającą wiedzą w zakresie sposobu użytkowania urządzenia (...) 20-20 100 LR, po drugie, że w sposób prawidłowy, zgodny z informacjami zawartymi w instrukcji obsługi tego urządzenia, dokonał precyzyjnego, zgodnego z rzeczywistością, pomiaru prędkości pojazdu marki S. o nr rej. (...), kierowanego przez obwinionego. Sąd podziela w tej kwestii treści i wnioski zawarte w pisemnej opinii biegłego W. L., który wskazał, że pomiar prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego w dniu zdarzenia należałoby uznać za miarodajny i rzetelny tylko w sytuacji, gdy funkcjonariusz policji dokonujący pomiaru prędkości faktycznie prawidłowo oświetlał laserową wiązką mikrofalową pojazd obwinionego oraz przy założeniu sprawności sprzętu pomiarowego, w tym zbieżności osi wiązek optycznej i laserowej – potwierdzonego ważną tzw. legalizacją urządzenia o numerze fabrycznym (...), jednakże okoliczności związane z poziomem wyszkolenia funkcjonariuszy Policji, w tym wynikające z rozbieżnej treści ich zeznań w zakresie rzeczywistego użytkowania, działania i budowy urządzenia pomiarowego U., poddają w wątpliwość zarówno stan ich wiedzy, jak i rzetelność sposobu przeprowadzenia pomiaru prędkości pojazdu obwinionego w dniu 05.05.2017 r. (k. 224-247). Sąd nie znalazł podstaw, aby zakwestionować rzetelność sporządzonej przez biegłego opinii, który w sposób szczegółowy, rzeczowy i wyczerpujący, bazując na swojej fachowej wiedzy i doświadczeniu, wyjaśnił wszelkie kwestie związane z możliwością precyzyjnego wykonania pomiaru prędkości pojazdu obwinionego w okolicznościach wskazanych przez świadków Ł. D. i G. S. w treści złożonych zeznań.

Oceniając z kolei treść zeznań świadka G. S. stwierdzić należy, iż dla dokonanych ustaleń faktycznych miały one charakter uzupełniający, gdyż świadek nie dokonywała pomiaru prędkości pojazdu obwinionego, tylko w trakcie kontroli przebywała w radiowozie policyjnym. Podkreślić jednakże należy, iż treść jej zeznań, które odnoszą się do sposobu użytkowania urządzenia pomiarowego (...) 20-20 100 LR wskazuje, podobnie jak w przypadku zeznań Ł. D., że świadek nie posiada wystarczającej wiedzy co do budowy i rzeczywistego sposobu działania przedmiotowego urządzenia, pomimo odbytego w tym zakresie kursu specjalistycznego, w okresie poprzedzającym datę zarzucanego obwinionemu czynu. Jak wynika z treści zeznań G. S. była przekonana, że kalibracji urządzenia dokonuje się przed każdym przystąpieniem do pracy w danym miejscu, ponadto wskazywała, że w lunecie pokazuje się wiązka laseru, zaś innej kropki w urządzeniu nie ma, występuje tylko wtedy gdy jest naciskany przycisk i pojawia się w lunecie (k. 149). Wskazać należy, że zeznania te różnią się od zeznań Ł. D., przy czym ich treść, co potwierdził także biegły W. L., potwierdza, że mimo przebytego szkolenia, świadek błędnie sądzi, iż widziana w lunecie czerwona kropka ukazuje rzeczywisty obraz skupionego promieniowania laserowego wiązki pomiarowej w zakresie podczerwieni (k. 241v). Analiza treści zeznań świadka G. S. złożonych na rozprawie przed sądem w dniu 06.09.2017 r. wskazuje, iż świadek, podobnie jak Ł. D., nie była w stanie opisać sposobu działania urządzenia (...) 20-20 100 LR, nie pamiętała chociażby dopuszczalnego kąta mierzenia pojazdu. W ocenie Sądu treść zeznań świadka G. S. świadczy o niewystarczającym przeszkoleniu w obsłudze tego urządzenia i również nie stanowi wystarczającego materiału dowodowego pozwalającego podważyć treść wyjaśnień obwinionego K. L..

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 76 § 1 k.p.w., w postaci między innymi: świadectwa legalizacji (k. 9), informacji z (...) oraz kopii świadectwa ukończenia kursu specjalistycznego (k. 158-160), kopii notatników służbowych oraz instrukcji obsługi urządzenia (...)

(k. 162-173), informacji z Centrum Szkolenia Policji w L. (k. 181), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W ocenie Sądu w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego po dokonaniu jego oceny w oparciu o dyrektywy wskazane w art. 7 k.p.k. należy stwierdzić, że nie jest możliwe ustalenie czy obwiniony K. L. popełnił zarzucane mu wykroczenie. Stwierdzić należy, iż poza treścią niespójnych ze sobą oraz niezgodnych z treścią opinii biegłego z zakresu technologii pomiaru i mierników prędkości, a także instrukcją używania urządzenia (...) 20-20 100 LR zeznań świadków Ł. D. i G. S., w sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów pozwalających odtworzyć rzeczywisty przebieg zdarzenia z dnia 05 maja 2017 r. na ul. (...) w W. i ustalić w sposób nie budzący wątpliwości, że funkcjonariusz Ł. D. w sposób precyzyjny i rzetelny, zgodnie z posiadaną wiedzą, dokonał pomiaru prędkości pojazdu marki S. o nr rej. (...), którym poruszał się obwiniony. Mając na uwadze treść zeznań ww. świadków, jak i treść oraz wnioski zawarte w opinii biegłego W. L., Sąd nie miał wątpliwości, że poziom wykszolenia ww. funkcjonariuszy w zakresie obsługi urządzenia (...) 20-20 100 LR zarówno w dacie czynu, jak i wdacie przesłuchania, jest niewystarczający, co poddaje w wątpliwość prawidłowość i rzetelność sposobu przeprowadzenia pomiaru prędkości pojazdu obwinionego w dniu 05.05.2017 r. Tym samym nie jest możliwe ustalenie czy stwierdzone przez Ł. D. nie zastosowanie się do ograniczenia prędkości wyrażonego znakiem drogowym „B-33” „ograniczenie prędkości” do 60 km/h” i przekroczenie dopuszczalnej w tym miejscu prędkości o 33 km/h, dotyczyło pojazdu marki S. o nr rej. (...) kierowanego przez obwinionego, czy też innego pojazdu poruszającego się w tym czasie ul. (...) w kierunku Modlińskiej w W., w pobliżu pojazdu obwinionego.

Należy również podnieść, iż Sąd w chwili obecnej nie widzi możliwości uzupełnienia materiału dowodowego w niniejszej sprawie poprzez dopuszczenie kolejnych dowodów, które mogłyby mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a jednocześnie, których przeprowadzenie pozwoliłoby rozstrzygnąć istniejące wątpliwości i doprowadzić do ustalenia prawdy materialnej. Podkreślić należy, iż obwiniony jest tą stroną procesu, która zgodnie obowiązującą zasadą domniemania niewinności (art. 8 k.p.w. w zw. z art. 5 k.p.k.) nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności, ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść. Co więcej obwiniony nie ma obowiązku po pierwsze składać wyjaśnień, po drugie składać wyjaśnień o treści zgodnej z rzeczywistością. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na oskarżycielu publicznym, który powinien podejmować wszelkie możliwe działania mające na celu udowodnienie winy obwinionemu – w niniejszej sprawie K. L. - odnośnie zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu zabronionego.

Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie w sposób nie budzący wątpliwości tylko jednej wersji zdarzenia, zgodnej z treścią wniosku o ukaranie. Zważywszy na występujące rozbieżności pomiędzy treścią wyjaśnień obwinionego, a treścią zeznań świadków Ł. D. i G. S. w zestawieniu z treścią pisemnej opinii biegłego W. L., odnośnie istotnych z punktu widzenia zarzucanego obwinionemu czynu okoliczności zdarzenia z dnia 05 maja 2017 r. i w konsekwencji brak możliwości uznania zeznań ww. świadków za wiarygodny i przekonujący materiał dowodowy, przy braku innych dowodów, nie pozwala na przypisanie K. L. winy odnośnie zarzucanego mu czynu.

W związku z istniejącymi wątpliwościami w tym zakresie Sąd, w myśl zasady *in dubio pro reo* wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., zobowiązany był rozstrzygnąć je na korzyść obwinionego i uniewinnić go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 2 k.p.w.